

[Udenrigsministeren.]

størrelse de har. Hvis man endelig ville, kunne man anlægge den praktiske betragtning, at de store lande afgiver mere suverænitæt, end de små, som måske i alle praktiske sammenhænge ikke har så meget af den i forvejen.

Ja, der var jo mange af ordførerne, der hviskede en og anden kurfyrste noget i ørerne, og man forstår, at der er folk ude i verden, der retter sig efter, hvad de forskellige partier sådan har vedtaget; det er jo kun fornøjeligt at høre på.

Derefter kommer vi til de udenrigspolitiske prædikanter, som ikke argumenterer og ikke lytter, men påstår og aflægger vidnesbyrd. De er vældig kloge, de ved ting, som ingen andre ved, de kender Nixons motiver indefra, de kender fremtiden, de har klare og enkle standpunkter, og det er næsten en skam at pille ved et så smukt billede — det gælder både det ærede medlem hr. Sigsgaard og det ærede medlem fru Hanne Reintoft — men der bliver stillet nogle spørgsmål. Det foregår på den måde, at det ærede medlem hr. Sigsgaard sammenstiller en række ting, som somme tider ikke har så meget med hinanden at gøre, nogle løse rygter og nogle ubevislige tal, og så siger han: er udenrigsministeren enig i det? Derpå øser han en ny portion op og siger: finder udenrigsministeren det rigtigt? Og hvis jeg ikke går ind i en lang diskussion om noget, som nemt kunne tage yderligere en time, så får jeg at vide næste gang, at jeg ikke svarer på disse spørgsmål.

Må jeg sige under ét om noget af det, der blev sagt, at propagandaen om, at Danmark er medansvarlig for USAs udenrigspolitik i almindelighed, vil jeg afvise, og propagandaen om, at vi er ansvarlige for Portugals kolonipolitik i almindelighed, må jeg afvise. Vi har ikke støttet Portugal med NATO-våben — der er for øvrigt ikke noget, der hedder NATO-våben; NATO-alliancen er en defensiv alliance, som omfatter en række stater, og den gælder NATO-området, men den gælder hverken Afrika, Asien eller andre områder. Jeg vil gerne have sagt dette meget klart.

Det ærede medlem fru Hanne Reintoft spurgte, om venstre betragtede Vietnamkrigen som en perifer ting. Må jeg sige, at jeg betragter Vietnamkrigen som en tragedie

for verden, jeg betragter den som en ulykkelig ting, en ting, som har en forgiftende virkning på det internationale klima, ikke mindst fordi denne konflikt ofte bliver groft misbrugt i propagandamæssig henseende. Jo mere man synes, det er en ulykke, jo mere kan man på en måde oprøres over, at folks lidelser misbruges til propaganda. Men det, vi har sagt, og det, jeg har sagt, er: det, at Danmark skal sende en diplomatisk repræsentant til Hanoi, er ikke noget centralt spørgsmål for dansk udenrigspolitik; vi har langt stærkere problemer inde på livet af os end det problem.

Dernæst havde fru Hanne Reintoft nogle overstrømmende kærlige ord om regeringen og om mig. Jeg kan kun sige, at jeg fuldstændig gengælder fru Hanne Reintofts følelser.

Jeg glemte måske et spørgsmål, som jeg skulle have svaret på, fra det ærede medlem hr. Sigsgaard, der sagde noget om de kemiske våben til krigsbrug og opridsede de rædsler, som opstår, hvor man anvender napalm, plantegifte osv. Der kom igen et misbrug af vores afstemning i FN; det var næsten, som om man kunne sige, at vi er medansvarlige dér, og vi hylder jo egentlig også, at man kan bruge den slags våben. Enten ved hr. Sigsgaard altså ikke, hvordan forholdene er, og så burde han sætte sig ind i det, før han løber med en halv vind, eller også ved han, hvordan det forholder sig, og så misbruger han kendsgerningerne.

Forholdet er det, at Danmark har underskrevet og ratificeret Genèveprotokollen af juni 1925 mod anvendelse til krigsbrug af kvælende og giftige og lignende gasarter og mod anvendelse af bakteriologiske krigsmidler, og regeringen støtter bestræbelserne for at få udvidet dette forbud mod disse våbens anvendelse i krig til også at omfatte forbud mod disse våbens produktion og oplagring. Men det, som misbruges, er, at FN-delegationen — og det gælder ikke bare Danmark, det gælder en lang række lande — i 1969 ikke syntes, at vi kunne stemme for den resolution, der blev fremlagt, fordi den byggede på en juridisk argumentation, som ikke var holdbar, og mente, vi ville skade sagen ved at gå ind i noget, der ikke var holdbart. Men vi afgav samtidig en stemmeforklaring, som man kan læse sig til, hvor det blev gjort klart, at den danske regering går ind for, at